

Id
å ha forlatt
la.

Stiftelsen norsk Okkupasjonsstiftelse
Øverst til venstre: Flyplassen i
Lydda. Stasjonsbygningen.
Til høyre: Møte med arabiske rytter.
Over til venstre: «Deres mitral-
løser var rettet mot den høire flil-
skråningen».
Til høyre: Innfarten til Jerusalem.
Man ser deler av den gamle bebyg-
gelsen og i bakgrunnen den moderne
byen.
Til venstre: Blyg liten araberpåke
red veikanten.

TB 15.1.48

Leiekontrakt fra Adolf Maurest
til Knevd-Hansen på tomt, nader
139/8 i 50 år, årlig avgift kr. 100.—
Skjøte fra Jens Riddervold-Jen-
sen til Nils Reinhaug på 100/1
Klokkeråsen, 98/46, 98, 47, 98/48,
98/49 på for kr. 50.000.—
Skjøte fra Arthur Haugen til G.
Aardal på 92/1 Basseberg for kr. 40.000.—
Skjøte fra Karl Tøffen til Renning
Alsвик på 82/9 Lofset for kr. 16.000.—
Skjøte fra Ole Søren Gram på
60/24 Barkåker for kr. 25.000.—
Nøtterøy herred.
Arvefestelev fra Nøtterøy kom-
mune til Gunnar Holmen på Hol-
menløkken nr. 8 i 100 år, årlig av-
gift kr. 104.04.
Skjøte fra Helga Marie Jørgen-
sen til Tømmerholt Idrettslag på
93/7 Alfheim nedre for kr. 2500.—
Skjøte fra Ina Hynås til Anders
Sjøblom på 6/35 for kr. 1266.225.
Arvefestelev fra Nøtterøy kom-
mune til Ingolf Nilsen på Midtre
Løkkeveid nr. 5 i 100 år, årlig avgift
kr. 112.48.

Bye Andersen på 113/23 Hovland til
for kr. 10.500.—
Tvangsauksjonskjøpe til Søren
Sørensen på 113/9 Hovland for kr.
5000.—
Hjemmelsovergang til Sigurd Mon-
rad Sørensen, Signe Svendsen og
Margit Sørensen som eneste og rette
arvinger etter Søren Sørensen på
113/9 Hovland, verdi kr. 12.000.—
Skjøte fra Sigurd Monrad Søren-
sen, Signe Svendsen og Margit Sø-
rensen til Rolf Danielsen på 113/9
Hovland for kr. 12.000.—
Skjøte fra Albert Olsen til Georg
Knoph på 88/17 for kr. 750.—
Skjøte fra Johan Alexandersen til
Olav Karlson på 63/10 og 63/15
Stenly for kr. 10.000.—
Skjøte fra Johanne Marie Eliassen
til Ole Larsen på 128/10 Håvalds-
rød for kr. 22.300.—
Skjøte fra Thv. Langås til Tho-
ralf Midttun på 30/95 Knarkollen
for kr. 8000.—
Skjøte fra T. Holte til Bjørn Rom-
stad på 66/1 Stranda for kr. 14.000.

OGSÅ ET TESTAMENTE

Paal Berg:

For Godvilje og Rett.

Gyldendahl Norsk Forlag.

Av 102051
Lorentz Vogt

Der er gått over to år siden frigjørin-
gen. Sinnene begynner å bli mere avklaret.
Hvad Hjemmefrontens leder, høilesteretts-
justitiarius Paal Berg nu har å meddele
sitt folk avventes av dette med den største
spenning. Vi trenger idag mer enn noen-
sinde opplysning, oversikt, fremsyn. Hvor er
vi? Hvor går vi hen? Verden er i bevegelse.
Menneskene usikre — fulle av frykt. Hvor
skal vi finne den veiledning vi trenger? Jo,
hos de menn, som stod i spissen i de van-
skelige år og som senere har samlet in-
teressen om sig. En bok av Paal Berg skul-
de under disse omstendigheter være en be-
givenhet.

Titelen øker forventningene. For God-
vilje og Rett. Det er jo nettopp de ting vi
trenger å få utdypet og tilrettelagt. Hvor-
dan skal den godvilje uten hvilken verden
ikke kan gjenreises, forenes med menne-
skenes rettferdighets sans? Hvad har lan-
dets øverste dommer, den sterkt politisk
virksomme Paal Berg å berette herom?
Hvad er hans budskap til det norske folk?

Man åpner boken med store forventnin-
ger — og skuffes allerede på første side.
Den inneholder intet budskap. Den er kun
et sammenklipp av diverse gamle artikler
og taler fra 1925, da Paal Berg med sine
50 år stod på sitt livs middagshøide og
fremover til han etter frigjøringen hadde
fylt de 70 år. Artiklene og talene omfatter
alle mulige emner og svært mange men-
nesker. Deres verdi er sterkt varierende.
Betrakter man dem fra et kronologisk
synspunkt er de siste de svakest.

Med ublandet glede leser man Paal Bergs
10 år gamle tale i kringkastningen om
«Dommerkallet». Den er båret av idealisme
og av en sterk spenning av kallets ophøiede
betydning: «En dommer må tenke klart og

koncist, men han skal også ha livserfaring,
menneskekunnskap og saklig sans — —
han skal og ha den fasthet i karakteren,
som gjør ham blind for alle andre hensyn
enn det å være rettens og rettferdighetens
vardevakt. Det er lovens ånd og han
skal gi liv, sett i lys av sin egen tids retts-
behov og han må ikke glemme at loven er
gitt for å tjene de ustanselig skiftende livs-
forhold.»

Da boken er kommet 2½ år etter frigjå-
ringen og etterat 10.000 mennesker har
vært underkastet våre straffedomstoler,
vilde det ha vært av den aller største in-
teresse om Paal Berg gjennom en inn-
gående analyse hadde påvist i hvilken ut-
strekning det nuværende rettsoppgjør op-
fyller de av ham opstukne ideelle ret-
ningslinjer. Idealet når man vel aldri —
men hvor stor er avstanden? Vil de tituse-
ner av mennesker der som vidner eller til-
tatte har oplevet dagens rettsforhandlin-
ger kjenne igjen de dommere, de har vært
stillet overfor, når de leser Paal Bergs
fremstilling? Vil de si: Ja, nettopp slik var
den dommer jeg stod overfor. Han optrådte
klart og koncist, full av livserfaring, men-
neskekunnskap og saklig sans. Eller vil
han føle sig noe desorientert? En gjen-
nemgåselse av de faktiske forhold er så me-
get mere påkrevet som Paal Berg sluttet
sin 10-år gamle tale med følgende ord:
«Det vilde være et grunnkudd for hele vårt
samfund, om det noen gang skulde bli sagt,
at de norske dommere ikke holder mål og
ikke er folkets tillid verdig. For enda gjel-
der det gamle ord: «Justitia fundamentum
mundi». — Det påstås imidlertid nu dag-
lig i alle aviser fra regjeringens hovedor-
gan «Arbeiderbladet» til «Morgenbladet»
og «Aftenposten», at der er noe i veien med
våre domstoler. Hvad mener Paal Berg?

Artikkelen Norges Høilesterett, skrevet av

et festskrift til den svenske justitieråd
Birger Vedbergs 70-årsdag i 1940 er det og-
så en glede å lese. Den gamle beretning
om Høilesteretts strid med regjeringen i
1816 bør være ny for de fleste og har bud
til våre dager. Høilesterett påpekte den-
gang, at det «neppe var i samvar med
Grunnlovens ånd, at en høilesterettsdom-
mer skulde sitte i en dominerende kommi-
sjon, som var Høilesterett underordnet.»
Det blev også påpekt det uheldige i at
Høilesteretts medlemmer av regjeringen
blev pålagt forretninger, der «endog hind-
rer dem i visse tilfelle fra å forrette det som
egentlig er deres kall og embede.» Betrakt-
ningen må ennu den dag idag underskrives
av alle. Den viser den respekt som
Høilesterett sine medlemmer ennu for
over 100 år siden hadde for sitt kall. Det
utilbørlige ligger dog ikke i den større eller
mindre frivillighet med hvilken Høileste-
retts dommere påtar sig sådant arbeid —
men i selve situasjonen. Er man klar her-
over svever i våre dager tanken så vide til
Høilesterettsdommere, som har sittet som
formann i arbeidsretten, til kombinasjo-
nen medlem av Høilesterett og riksmeg-
lingmann. Hvordan er det med Høileste-
rettsdommer Tarje Wold? Har det ikke i
enkelte tilfelle hendt, at egentlige hverv
har hindret ham i å forrette det som
egentlig var hans kall og embede?

Av interesse er underretningen av den
offentlige voteringsbehandling i Høileste-
rett: «Man får fullstendig beskjed om
hvad retten og dens dommere har ment
— til beklæring og som grunnlag for kri-
tikk». Det er denne offentlige verdi, som
aviserne etter frigjøringen i aller høyeste ut-
strekning har betjent seg av. Men samtidig med
at de har angrepet voteringsbehandling som de ikke
har lest. De har under alle omstendighe-
ter ikke forspått og for leiligheten av-
støtt sig på og sine leser fra den drøf-
telser og kritikk som den offentlige vote-
ring har som nødvendighet.